dommelig for Kvinden, lægger hun mer end Manden hele sin Sjæl i Arbejdet. Et Bevis herpaa er, at Kvinderne i deres Fritid taler om deres Arbejde, mens Mændene helst skyder det fra sig. Der er sikkert flere Kvinder end Mænd, som i Arbejdet gør *mere* end deres Pligt, men jeg tror nok, at af dem, som gør mindre end deres Pligt, er der omtrent lige mange paa begge Sider. En Kvinde begaar maaske ikke saa grove Forsømmelser som en Mand, men Forstyrrelser i hendes indre Liv virker derimod hurtigere paa hendes Arbejde, end Tilfældet er med Mænd. En Mand kan f. Ex. meget vel gennemleve en dyb Sorg samtidig med at han passer sit Arbejde, og man vil knap mærke nogen Forandring. Det er igen det samme: Følelseslivet er hos Manden et Omraade for sig, hvilket han ikke, som Kvinden, sammenblander med sit øvrige Liv. Det er nok alt dette, der ligger bagved den Ytring, man kan høre om Kvinders Arbejde: „de har ingen Rutine." Nej, dertil har de for megen Begejstring, men ogsaa for lidt af denne maskinmæssige Maade at arbejde paa, som varer ved, naar Interessen er forsvunden. Kvinden har grænseløst svært ved at blive en Maskine — det være nu en Ros eller en Dadel.

Begejstring og Offervillighed for en Idé synes i vore Tider at være almindeligere hos Kvinder end hos Mænd. Paa Kulturens Arbejdsmark er Kvinderne endnu et ungt Folk, og de arbejde med en ungdommelig Ødslen af Kraft og med ungdommelige Forhaabninger. Mændene haane stundom de Nyankomnes Iver. For dem har Arbejdet altfor længe været en Tvang, til at de kan elske det, og det staar i for nær Sammenhæng med Skillingen til at bære noget ideelt Præg. Kommer saa hertil, at Mændene har en Jargon, der overdriver deres „Faktiskhed" og Kynisme, og Kvinderne ofte en ideelt enthusiastisk Jargon, som er fuldstændig hul, saa har man endnu en Anledning til Misforstaaelser mellem de to Køn.

Som Arbejderske maa man ønske Kvinden mindre Følsomhed, mindre Hensyn paa Personer, og — mere Sundhed, mere Livskraft, thi ellers vil hun aldrig kunne kappes med Manden. Men Begejstringen maa hun beholde, thi det er med den, hun skal tilføre Kulturarbejdet et nyt, forfriskende haardt tiltrængt Element. At Kvindens *Viden* kan omfatte de samme Omraader som Mandens, turde vel nu anses som afgjort. Men ogsaa her viser hendes særlige Anlæg for det *personlige* sig. Denne